

Узаконяване на потисничеството

Колкото по-усърдно се мъчат някои хора да работят в рамките на която и да било политическа система, за да постигнат свобода, толкова повече те укрепват в своето собствено съзнание и в съзнанието на всеки наблюдател убеждението, че „системата“ е легитимна. Да молиш политиците да променят „законите“ си означава, че тези „зако-ни“ имат значение и трябва да бъдат спазвани. Нищо не показва по-добре силата на вярата в „авторитета“ от спекта-къла на стотици милиони хора, молещи няколкостотин поли-тика за по-ниски „данъци“. Ако хората наистина разби-раха, че плодовете на човешкия труд са собственост на чо-века, който го полага, те изобщо не биха участвали в това безумие; те просто щяха да спрат да предават своето иму-щество на политическите паразити. Тяхното желание, ре-зултат от обучението им, да имат одобрението на „автори-тета“, създава у тях манталитет не по-различен от мантали-тета на робите: те буквално се чувстват зле, когато задър-жат собствените си пари и правят собствен избор, без да искат предварително разрешението на господаря да напра-вят това. Дори когато свободата им е леснодостъпна, ета-тистите продължават да лаят в краката на мегаломаните, молейки за свобода, като по този начин гарантират, че *ни-кога* няма да бъдат свободни.

Истината е, че не може да вярваш в „авторитета“ и да бъдеш свободен, защото като приемаш мита за „Власт-та“ приемаш задължението да се подчиняваш на някакъв господар, което означава да приемеш собственото си по-робване. За съжаление, много хора вярват, че да се молят на господаря чрез „политически действия“ е всичко, което могат да направят. Така те завинаги се включват в ритуали-те, които само узаконяват отношенията роб-господар, вмес-

то просто да не се подчиняват на тираните. Идеята да не се подчиняват на „авторитета“, да „нарушават закона“ и да бъдат „престъпници“ е по-обезпокоителна за тях от идеята да бъдат роби.

Онези, които искат значително по-ниска степен на авторитарно управление и насилие, понякога биват обвинявани, че са „против Властта“ – голословно твърдение, което повечето от тях разпалено *отхвърлят*, като казват, че не са против самата Власт, а че само искат *по-добра* „Власт“. Но, по техните собствени думи, те приемат, че *не* вярват в истинската свобода, а в Божественото право на политиците и в идеята, че управляващата класа може да бъде нещо добро и законно. Само някой, който все още чувства едно трайно задължение да се подчинява на заповедите на политиците, би желал да избегне това да му се лепне етикет, че е „противник на Властта“. Тъй като „Властта“ *винаги* се основава на агресия и господство, човек не може да бъде истински привърженик на свободата, *без* да бъде против „Властта“. Фактът, че толкова много активисти отхвърлят този етикет („противници на Властта“), показва колко дълбоко вкоренено остава суеверието, наречено „авторитет“, дори в съзнанието на онези, които се представят за пламенни защитници на личната свобода.

(Тук си заслужава да се спомене едно особено впечатляващо явление. Възмутени от авторитарната несправедливост, но нежелаещи да се отърсят от суеверието, наречено „авторитет“, много от участниците в разрастващите се движения за свобода, милиции и патриотични движения продължават да търсят или да твърдят, че са намерили някакво „законно“ средство, което ще убеди тираните да ги оставят на мира. В течение на години се появява теория след теория, която твърди, че съществува някаква тайна форма на „Власт“ или някакъв „законен“ трик, или някаква

официална процедура, която може да освободи човек от господството на „Властта“. За съжаление, това само показва, че такива хора все още не правят нищо повече от това да търсят начин да получат *разрешение* да бъдат свободни. Но пътят към истинската свобода никога не е бил и никога няма да бъде нов политически ритуал, нов „законов“ документ или довод, или каквато и да било друга форма на „политическо“ действие. Единственият път на човека към истинската свобода е той да се освободи от собствената си привързаност към суеверието, наречено „авторитет“).